

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Bc. Č. L.**, zast. Mgr. Bc. Michalem Hessem, advokátem se sídlem Národní 58/32, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2014, č. j. 67659/2014-MZE-14132, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 01. 2019, č. j. 8 A 188/2014 - 88,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 01. 2019, č. j. 8 A 188/2014 - 88, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 24. 9. 2014, č. j. 67659/2014-MZE-14132, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **19 456 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Bc. Michala Hesse, advokáta se sídlem Národní 58/32, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyslovena nicotnost shora uvedeného rozhodnutí stěžovatele.

[2] Věc je před Nejvyšším správním soudem projednávána podruhé. Rozsudkem ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Afs 280/2017 – 57, NSS zrušil rozsudek městského soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 8 A 188/2014 – 48, (dále také „v pořadí první zrušující rozsudek městského

soudu“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 24. 9. 2014 (dále jen „žalobou napadené rozhodnutí“), a věc mu vrácena k dalšímu řízení. NSS dospěl k závěru, že na věc nelze aplikovat § 11a odst. 3 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském a intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, a žalobou napadené rozhodnutí proto nemůže být nezákonné z důvodu, že řízení o vrácení finančních prostředků bylo zahájeno po uplynutí prekluzivní lhůty.

[3] Stěžovatel vázán právním názorem uvedeným v pořadí prvním zrušujícím rozsudku městského soudu vydal (ještě před vydáním zrušujícího rozsudku NSS o jeho první kasační stížnosti) v posuzované věci nové rozhodnutí dne 16. 1. 2018 (dále také „v pořadí druhé rozhodnutí“). Tímto v pořadí druhým rozhodnutím stěžovatel zrušil rozhodnutí I. stupně a řízení o vrácení finančních prostředků pro uplynutí prekluzivní lhůty zastavil.

[4] Vydáním rozsudku NSS č. j. 9 Afs 280/2017 – 57 však následně laicky řečeno „oživlo“ původně městským soudem zrušené žalobou napadené rozhodnutí. Městský soud tedy v nyní projednávané věci posuzoval žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele za současné neexistence prvostupňového rozhodnutí.

[5] K návrhu stěžovatele ze dne 4. 9. 2018, aby soud v dalším řízení pro případ, že by se rozhodl žalobu zamítnout, zrušil i v pořadí druhé rozhodnutí stěžovatele, a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 – 41, soud stěžovatele ve výzvě ze dne 17. 10. 2018, poučil, že takový postup není možný. Konstatoval, že návrh na zrušení rozhodnutí nemůže být podán správním orgánem, ale pouze žalobcem na základě samostatné žaloby, podané právě proti v pořadí druhému rozhodnutí stěžovatele. Je proto na něm, aby se vypořádal s nastalou situací a zahájil ve věci v pořadí druhého rozhodnutí přezkumné řízení z úřední povinnosti.

[6] K dotazu soudu, zda bylo v pořadí druhé rozhodnutí v rámci přezkumného řízení dle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušeno, bylo stěžovatelem sděleno, že nikoliv, jelikož již pro tento postup uplynuly zákonem stanovené lhůty.

[7] Městský soud k nastalé procesní situaci dále zvažoval analogické použití § 124a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015, podle něhož *dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým byla žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu*. Dospěl k závěru, že použití analogie je v projednávané věci nemožné, jelikož by došlo k neoprávněnému zásahu do práv žalobce.

[8] Z důvodu neexistence rozhodnutí I. stupně, které bylo zrušeno v pořadí druhým rozhodnutím stěžovatele ze dne 16. 1. 2018, shledal městský soud žalobou napadené rozhodnutí nicotným dle § 76 odst. 2 s. ř. s. Konstatoval, že na základě doktrinárních úvah

pokračování

a judikatury je možno soudit, že nicotnost nastává zpravidla v důsledku nedostatku právního podkladu, neexistence vůle, absolutního nedostatku formy, požadavku právně nebo fakticky nemožného plnění atd. a také pro neexistenci skutkového základu, na základě kterého je právní akt vydáván, jestliže v důsledku neexistence základu bude projev vůle bezobsažný (srov. Dušan Hendrych a kolektiv, C.H. Beck: Správní právo, obecná část, 9. Vydání, na str. 148 až 152). Pod takovou neexistenci skutkového základu způsobující bezobsažnost projevu vůle podřadil s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 2. 1999, č. j.: 5 A 74/98 - 13, SJS 461/1999, neexistenci přezkoumávaného správního aktu, i když nastala až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[9] V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[10] Napadené rozhodnutí shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Ten spatřuje v nedostatečné provázanosti uvedené obecné teorie k nicotnosti s posuzovanou situací a žalobou napadeným rozhodnutím.

[11] Žalobou napadené rozhodnutí není nicotné. Rozhodnutí I. stupně právně existuje, pouze bylo v pořadí druhým rozhodnutím zrušeno a nemá právní účinky. Nelze tedy tvrdit neexistenci skutkového základu a absenci vůle při vydání napadeného rozhodnutí. Odkaz na rozhodnutí Vrchního soudu není přílehlavý, protože v jím posuzované věci nebylo nikdy prvostupňové rozhodnutí vydáno. Soud také nesprávně argumentoval *ex post* nastalou nicotností. Je-li rozhodnutí nicotné, je nicotné od samého počátku.

[12] Zrušujícím rozsudkem NSS oživilo nejen žalobou napadené rozhodnutí, ale otevřelo se tím celé správní řízení, v souladu se zásadou jednoty řízení, i přesto, že rozhodnutí I. stupně bylo v mezidobí zrušeno a řízení zastaveno. Městský soud se svým postupem vyhnul meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

[13] V závěru kasační stížnosti stěžovatel zdůrazňuje, že danou procesní situaci nezavinil, přičemž zákon takovou situaci výslovně neřeší. Ohrazuje se proti konstatování soudu, že měl dostatek času přezkoumné řízení zahájit. V den doručení přípisu městského soudu již prekluzivní lhůta pro zahájení přezkoumného řízení uplynula.

[14] V části IV. kasační stížnosti stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit. V případě zamítnutí kasační stížnosti doplňuje, že vzniklou situaci bude možné vyřešit obnovou řízení podle § 100 a násl. správního řádu a v této souvislosti žádá NSS o přednostní projednání věci.

[15] Žalobce se ve svém vyjádření ztotožňuje se závěry městského soudu a považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Domnívá se také, že kasační stížnost je na základě § 104

odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná, neboť směřuje proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno NSS.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je zákonem vyžadováno pro výkon advokacie (§105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Poté přistoupil k posouzení přípustnosti opakované kasační stížnosti. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského (městského) soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. NSS se tak nesmí zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[18] V pořadí první zrušující rozsudek městského soudu (č. j. 8 A 188/2014 - 48), byl ke kasační stížnosti stěžovatele zrušen pro nesprávné posouzení prekluze práva, jinými otázkami se NSS nezabýval. Kasační stížnost je proto přípustná.

[19] K namítané nepřezkoumatelnosti NSS uvádí, že vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Ostatně s těmito závěry stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí nebylo z povahy věci možné.

[20] Nicotnost rozhodnutí je dle dlouhodobé judikatury NSS stav, kdy správní akt v důsledku závažné vady není vůbec správním aktem - projevem výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, kdy je *paaktem*, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Není nadán presumpcí správnosti, nikoho nezavazuje (ani správní orgán, ani účastníky). Nicotnost je koncipována tak, že jde o závažné vady, zjevné přímo z aktu samotného (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Právně či fakticky neuskutečnitelný ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu je například požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, či uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (viz rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 Ans 3/2013 - 31).

pokračování

[21] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že jedním z pojmových znaků nicotnosti rozhodnutí je jeho neexistence od samého počátku. Tento závěr uvádí jak judikatura Ústavního soudu, tak judikatura NSS. Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09 mj. konstatoval, že „[n]icotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro adresáty nevyplývají žádná práva a povinnosti. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistenci samotného správního aktu“. Obdobně se vyslovil rozšířený senát v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, č. 2873/2013 Sb. NSS „[n]icotné rozhodnutí totiž od počátku neexistuje, a proto musí být zrušeno s účinky, jako by nebylo nikdy vydáno, na rozdíl od rozhodnutí nezákonného, které trvá až do okamžiku jeho zrušení.“

[22] Žalobou napadené rozhodnutí ovšem právně i fakticky existovalo, a to až do doby než bylo zrušeno v pořadí prvním rozsudkem městského soudu. Stejně tak existovalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to až do doby než bylo stěžovatelem zrušeno a řízení o vrácení finančních prostředků zastaveno. V důsledku v mezidobí zrušeného prvostupňového rozhodnutí se „oživlé rozhodnutí“ nemohlo stát nicotným *ex post*. Se stěžovatelem lze souhlasit i v tom, že rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci 5 A 74/98 - 13 na projednávanou věc nedopadá. V dané věci rozhodoval odvolací orgán (Ministerstvo zemědělství) o udělení pokuty, která však nebyla prvostupňovým rozhodnutím nikdy uložena, tj. prvostupňové rozhodnutí nikdy neexistovalo. Tak tomu v projednávané věci zcela zjevně nebylo.

[23] Kasační stížnost je v této části důvodná.

[24] Jakkoliv vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), může být aplikace této zásady omezena. Jak konstatoval Ústavní soud, možnost přihlížet ke skutkovým či právním novotám ve výjimečných případech je namístě tehdy, kdyby s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (viz např. náleze ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). Výrazem této ústavně konformní interpretace § 75 odst. 1 s. ř. s. je řada rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Tak např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 - 75, tak NSS prolomil zásadu vázanosti právním stavem v době rozhodování správního orgánu, když dospěl k závěru o nutnosti zohlednění následného zrušení rozhodnutí o přiznání dávky sociální péče, z něhož správní orgány vycházely při dalším rozhodování o odnětí jiné dávky, které z prvního (následně zrušeného) rozhodnutí vycházelo. V rozsudku z 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011 - 181, tento soud uznal nezbytnost zohlednění následného zrušení exekučního titulu v rámci soudního přezkumu exekučního příkazu. Obdobně správní soudy navzdory § 75 odst. 1 s. ř. s. vcelku bezproblémově akceptují nutnost zásadně zohlednit v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí následné zrušení ustanovení zákona, které bylo aplikováno správním orgánem, Ústavním soudem pro jeho rozpor s ústavním pořádkem (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, č. 1041/2007 Sb. NSS).

[25] Zbývá tedy posoudit, zda žalobou napadené rozhodnutí bylo v důsledku následně zrušeného prvostupňového rozhodnutí způsobilé věcného soudního přezkumu. Nelze souhlasit s kasací argumentací, že „oživením“ žalobou napadeného rozhodnutí došlo v souladu se zásadou jednoty řízení k otevření celého správního řízení včetně „oživení“ prvostupňového rozhodnutí. Důsledky kasace, tj. zrušení rozsudku městského soudu, nejdou tak daleko, že by oživily rozhodnutí, která byla zrušená v jiných řízeních. Kasací zrušujícího rozsudku krajského (městského) soudu proto dochází k „oživnutí“ pouze těch rozhodnutí, která byla nezákonným rozsudkem krajského (městského) soudu v daném soudním řízení zrušena.

[26] Souhlasit nelze ani s argumentací, že rozhodnutí právního stupně právně stále existuje. Toto rozhodnutí bylo stěžovatelem zrušeno, neexistuje tedy ani formálně ani materiálně.

[27] Situace, která fakticky skutečně nastala nikoli vinou stěžovatele, ale v důsledku nesprávného právního názoru městského soudu, byla v minulosti judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně označena za nežádoucí a správními procesními předpisy obtížně řešitelnou (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 Afs 71/2012 - 34).

[28] Chybí-li příslušná legislativní úprava (srov. § 124a daňového řádu), lze podle judikatury NSS nastalou situaci vyřešit tak, že správní orgán v pořadí druhé rozhodnutí zruší v přezkumném řízení dle § 94 a násl. správního řádu.

[29] Nelze-li postupovat podle výše uvedeného a nebyla-li ani podána žaloba proti v pořadí druhému rozhodnutí správního orgánu, které by mělo být pro rozpor se zásadou *non bis in idem* zrušeno (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 307/2015-41), není možné v odvolacím řízení pro jeho chybějící předmět pokračovat; není ani možné rozhodnutí odvolacího orgánu věcně přezkoumat v řízení před správním soudem. Každé řízení musí mít svůj předmět, odpadne-li, není tím dán ani důvod k jeho dalšímu konání (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 Afs 68/2011 - 212).

[30] V nyní projednávané věci došlo k tomu, že se žalobcem podané odvolání stalo bezpředmětným. Žalobce sice podal odvolání ještě v době, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí platným správním aktem, jeho následným zrušením však odvolání ztratilo význam, neboť nelze napadat a přezkoumávat něco, co neexistuje. Odvolací řízení není možné stavět ve „vzduchoprázdnu“; pokud zde chybí prvostupňové rozhodnutí, ani odvolací orgán v odvolacím řízení ani krajský soud v řízení soudním nemůže takové rozhodnutí věcně přezkoumat. Odpadl-li předmět odvolacího řízení, nezbývá než odvolací řízení zastavit. Meritorní rozhodnutí odvolacího orgánu je za takové procesní situace nezákonné, nikoli nicotné.

pokračování

[31] S ohledem na uplynutí prekluzivních lhůt pro přezkumné řízení měl městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost a věc vrátit stěžovateli k dalšímu řízení, tj. k zastavení odvolacího řízení pro bezpředmětnost. Protože tak nepostupoval, zatížil své rozhodnutí vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. K takové vadě je NSS oprávněn přihlídnout ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. i z úřední povinnosti.

[32] Návrhem vyřešit daný problém prostřednictvím obnovy řízení dle § 100 a násl. správního řádu, jak stěžovatel uvádí na závěr kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud nezabýval. Soudní řízení neslouží a sloužit nemůže k řešení teoretických sporů (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011 - 86), přičemž rozhodnutí vydané v rámci obnovy řízení není a nebylo předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. K návrhu na přednostní projednání věci vzneseného právě v souvislosti s případnou obnovou řízení, NSS uvádí, že stěžovateli je rozsudek č. j. 2 Azs 307/2015 - 41, zjevně znám, a proto mu musí být také známo, že případná obnova řízení (kterou NSS v uvedeném rozsudku navíc považuje za velmi problematickou) se ani teoreticky netýká oživlého rozhodnutí, ale v pořadí druhého rozhodnutí, vydaného v důsledku nezákonného rozsudku krajského (městského) soudu. NSS proto neshledal žádné důvody pro přednostní projednání věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů je napadený rozsudek nezákonný pro nesprávné posouzení rozhodné právní otázky městským soudem. Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil. S ohledem na to, že v posuzovaném případě však byly již v řízení před městským soudem dány důvody pro to, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno, zrušil NSS podle § 110 odst. 2 s. ř. s. i žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele. Ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. lze totiž výjimečně aplikovat i na případy, kdy kasační stížnost podá žalovaný správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 78/2012 - 35).

[34] Nastalá situace má pro stěžovatele stejný výsledek jako zamítnutí jeho kasační stížnosti [k tomu však Nejvyšší správní soud nepřistoupil, neboť rozsudek městského soudu je nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] S ohledem na zásadu ekonomie řízení se věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací k dalšímu řízení přímo stěžovateli, protože městský soud by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí stěžovatele zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatel je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[35] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí městského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud

rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[36] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Stěžovatel, byť byl k jeho kasační stížnosti rozsudek městského soudu zrušen, celkový úspěch ve věci neměl, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Úspěch ve věci se totiž posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že to byl žalobce, kdo měl ve věci plný úspěch. V takovém případě je mu stěžovatel povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náhradu nákladů řízení před soudem.

[24] Náklady řízení jsou v projednávané věci tvořeny jednak částkou 3 000 Kč za soudní poplatek za žalobu. Zástupce žalobce v řízení o žalobě před městským soudem učinil celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)] a písemné podání ve věci samé – žaloba [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce celkem dva úkony právní služby, kterým jsou vyjádření ke dvěma postupně ve věci podaným kasačním stížnostem [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Celkem tedy náklady právního zastoupení za 4 úkony právní služby činí 14 200 Kč. Zástupce žalobce doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). K nákladům řízení o žalobě a o kasační stížnosti se tedy přičítá DPH ve výši 2 856 Kč. Celková částka za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem činí 19 456 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu